

Казки про мудрість

Дев'ять неправд

Дев'ять неправд Так були три брати — два мудрі, а наймолодший дурний. Та й вони пішли всі три в дорогу, та й захопила їх ніч у лісі. А там у лісі горів вогонь, та й вони хотіли йти за вогнем. Пішов найстарший брат, а то злодії клали собі там вогонь. Тоді його питається найстарший злодій:

— Чого ти прийшов?

— Дайте мені вогню. Той каже:

— Дамо тобі, але скажи нам дев'ять неправд. А як не скажеш, то видремо тобі від голови аж до ременя пас і засиплем то ячмінною половою.

Але він не вмів сказати, та йому видерли пас, засипали половою та й нагнали його геть. Тоді пішов середущий брат за вогнем та й знову так той злодій каже: — Як нам скажеш дев'ять неправд, то добре; а як ні, то видремо пас від голови аж до ременя.

Він не зумів відгадати, та й йому видерли пас і нагнали. Тоді пішов уже дурний ід ним, то знов йому так злодії кажуть:

— Скажи дев'ять неправд, бо як не скажеш, то тобі видремо пас, як твоїм братам. Він тоді каже:

— Добре, я скажу. Але аби-сьте нікотрий не обзивалися, бо як котрий обізветися, то я тоді видру вам усім по пасі.

— Добре! Та й тоді зачав їм казати:

— Я молотив на дубі горох. Горохов'янка падала на землю, а горох на дубі лишився. Потому-м зліз із дуба та й іду дорогою, а там у вербі пишуть шпаки варені-печені. Пхаю у дупло руку — не мож, пхаю ногу — не мож. Але як-єм добре потиснувся, то-м ся весь увійшов. Я забрав шпаки за пазуху, хочу йти вже назад. Але пхаю руку — не мож, ногу — не мож! А я собі нагадав, що в мого тата є старе топорище, та й я побіг і приніс. Тоді-м вирубав дуплице, аж-ем уже міг вилізти. Іду дорогою, прийшов-ем над море, та й мені схотілося води. А насеред моря була криниця. А я мав лупину із гороху, то-м на неї сів і поїхав по морю, напився води з криниці та й іду назад. Але топорище з-за ременя впало в море, не міг-єм його дістати. Тоді я пішов до діда, узяв залізні вила, вичерпав воду з моря та й найшов-ем топорище, і заткав знов за ремінь. Іду через пасовище, а там пасе стара кобилице. Я тоді сів на кобилице та й іду. А топорище як зачало цюкати в кобилу та й перецюкало надвоє. Я тоді зліз, зрубав з верби кий та й збив до купи кобилице. Та й іду я собі, аж — гов! — не мож далі? Я обертаюся, а на кобилі виросла верба аж до неба та й зап'яла у небо. Тоді я поліз горі тій вербі — аж на вершок. А там була хата. Я ввійшов до хати — там було пити, їсти, то-м собі попоїв і напився. Вихожу з хати, а верби вже нема — десь поділася. Але там була в кутику ячмінна полова. Та й я взяв, зачав з тої полови крутити вузище та й зачав-ем спускатися на землю. Але-м викрутив усю полови, та й не стало, — ще було до землі на штири сажні. Тоді я зачав згори вузище рвати, а на долині зсилати, та й так лізу над долину. А тоді прилетіли пчоли та й залетіли мені у писк. То мені тоді зачав мед текти з писка, а люди попрілітали із банками та й набирали меду. А найстарший злодій з-межи вас прийшов та й лизав то, що на землю накапало...

Тоді той злодій каже:

— Ото вже неправда!

Тоді той дурний видер злодіям по пасі — від голови аж до ременя, узяв собі вогню та й пішов.